

ἀποκοτωσύνη ἡ, Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόκοτος.

Θάρος, τόλμη ριψοκίνδυνος: Ἀποκοτωσύνη δὴν ἔχει! Συγών. ἀποκότῃσι, ἀποκοτιά.

ἀποκουβαριάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀποκουβαράζω Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κουβαριάζω.

1) Ἐκτυλίσσω, ἀποτυλίσσω, ἐπὶ νήματος Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐπεκουβαράσα τὸ ράμμα Ὁφ. Τὸ ράμμαν ἐπεκουβαράσεν Τραπ. Χαλδ. Συγών. ἀποτυλίγω, ξεκουβαριάζω, ξετυλίγω. 2) Τελειώνω τὸ κουβάριασμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀκόμη νὰ τ' ἀποκουβαριάσης τὸ φάδ' εὐτό; — Ἀποκουβαριασμένο τό 'χω.

ἀποκουβάριασμα τό, ἀμάρτ. ἀποκουβάριασμα Πόντ. (Σάντ.) ἀποκουβαρίαμα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκουβαριάζω.

Ἐκτύλιξις, ἀποτύλιξις, ἐπὶ νήματος. Συγών. ξεκουβάριασμα, ξετύλιγμα.

ἀποκουβαριασμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκουβαριάζω.

Ἀποτελείωσις τοῦ κουβαριάσματος: Ὁ ἀποκουβαριασμός δοῦ φαδιοῦ. Τρεῖς ὥρες εἶναι ποῦ τὸ κουβαριάζω κι ἀποκουβαριασμοῦ δ' ἀποκουβαριασμοῦ δὲν ἔχει.

ἀποκούβαρο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κουβάρι.

Τὸ ὑπόλειμμα τοῦ κουβαριοῦ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιήθη ἔνθ' ἄν.: Ἐπλεξα δγὸ ζευγάρι καλῖτσες καὶ πάλι μοῦ 'μεινε ἓνα ἀποκούβαρο Μάν.

ἀποκούζιν τό, ἀμάρτ. 'ποκούζιν Κύπρ. — Μητροφάν. Ἰατροσοφ. 182 (ἔκδ. Φιλαρέτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κούζα.

1) Τὸ ὑπογάστριον ἔνθ' ἄν.: Νὰ πάρη ἓναν κομμάτιν 'μύλ-λαν τοῦ σούρου ἀπὸ τὸ 'ποκούζιν του ('μύλ-λα = λίπος) Μητροφάν. Ἰατροσοφ. ἔνθ' ἄν. Συγών. ἀποκοίλι 1.

2) Τὸ πρόσθιον τῆς κάτω σιαγόνης ἔνθ' ἄν. Συγών. πιγούνη.

ἀποκουζουλαίνω Κρήτ. 'ποκουζουλαίνω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κουζουλαίνω.

Καθιστῶ τινὰ τελείως κουζουλόν, ἔξαλλον, τρελλόν: Ἄσμ.

Ἰκοσιεννὰ γραδῶ ρακὶ θὰ πῶ νὰ μὲ 'νεδράμη,

νὰ δώσω καὶ τῆς ἀγαπῶ νὰ μὲ 'ποκουζουλάνη.

Ἡπια κρασί κ' ἐμέθυσα, ρακὶ κ' ἐζάλισέ με

κ' εἶδα καὶ τὴν ἀγάπη μου κ' ἐποκουζούλανέ με.

Συγών. ἀπομουρλαίνω, ἀποτρελλαίνω.

ἀποκούκι τό, Θράκ. (Γανόχ.) Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κουκί.

1) Πληθ., τὰ μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν καλῶν ὑπολειπόμενα κουκιά, τὰ κατωτέρας ποιότητος Χίος. 2) Τὸ τελευταῖον γεννηθὲν τέκνον Θράκ. (Γανόχ.) Συγών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρει.

ἀποκουκουλλίζω Ἀθ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κουκούλλι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

Ἀφαιρῶ τὸ κουκούλλιον, ἐπὶ μοναχοῦ προχειριζομένου εἰς μεγαλόσχημον.

ἀποκουκούλλισμα τό, Ἀθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκουκουλλίζω.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ τελετὴ, καθ' ἣν ἀφαιρεῖται τὸ κουκούλλιον μοναχοῦ προχειρισθέντος εἰς μεγαλόσχημον.

ἀποκούκουλλο τό, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κουκούλλι.

Πληθ., ἐκ τῶν κουκουλλίων τὰ μετὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν καλῶν ὑπολειπόμενα.

ἀποκουκουλλώνω σύνθη.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κουκουλλώνω.

Καλύπτω τινὰ ἐντελῶς, κουκουλλώνω: Τὸν ἀποκουκούλωσαν τὰ κύματα.

ἀποκουλιάζω ἀμάρτ. 'ποκουλιάζω Κύπρ. — Δλιπέρτ. Τζιμπρ. τραοῦδ. 2,30

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κουλιάζω.

1) Καθαρίζω τι διὰ τοῦ ἡθμοῦ, διηθῶ μετβ. καὶ ἀμτβ. ἔνθ' ἄν.: Ἐποκούλιασεν τὸ νερόν τ' ἔμεινεν ἡ λάσπη Κύπρ. Ποῦ τὰ τοῖπουρα 'ποκουλιάζει τὸ κρασί αὐτόθ. — Ποίημ.

Βκαίν-νει τῶα 'ποῦ τὸν ἄδην φῶς γιὰ νὰ φανερωθῇ,

ποῦ 'ποκουλιάζει μέσα 'τθεῖ κάθε κακὸν τῷ ἀράσσει

Χλιπέρτ. ἔνθ' ἄν. 2) Ὑπολείπομαι Κύπρ.: Πὸ οὐλους μανιχὸς σου ἐποκούλιασες. Συγών. ἀπομένω.

ἀποκούλιασμα τό, ἀμάρτ. 'ποκούλιασμα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκουλιάζω.

Πληθ., τὰ στέμφυλα ὡς ἔχουν μετὰ τὴν ἀποστράγγισιν τοῦ οἴνου.

ἀποκουλουρίδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κουλουρίδα.

Ἡ διὰ καμπύλης πορεία: Ἐκαμα μιὰν ἀποκουλουρίδα. Συγών. ἰδ. ἐν λ. ἀπογύρι 1.

ἀποκούμμουτσο τό, Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν. κ. ἄ.)

Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κουμούτσι.

Τὸ μετὰ τὸ φαγητὸν ὑπολειπόμενον μικρὸν τεμάχιον ἄρτου ἔνθ' ἄν.: Παίρνει τ' ἀποκούμμουτσα τοῦ γάμου Βούρβουρ. || Ἄσμ.

Ποῦ 'ν' τ' ἀβγά τῆς ἐβδομάδας, | τ' ἀποκούμμουτσα τῆς τάβλας αὐτόθ. Συγών. ἀπόκομμα 1 β.

ἀποκουμπιάζω ἀμάρτ. ἀποκουμπάζω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κουμπιάζω.

Ξεκουμπώνω ἔνθ' ἄν.: Ἐπεκουμπάσα τὸ γελέτι μ' Ὁφ. || Ἄσμ.

Ἐλα κάθ' κα 'ς σὰ γόνατα μ' ἄς πλέκω τὰ μαλλία σ',

ἀποκουμπᾶγ', νὲ δκύλλ' κουτάβ', ἄς φαίνεται ἡ καρδιά σ'

Σταυρ. Συγών. ἀποκουμπώνω.

ἀποκούμπιασμα τό, ἀμάρτ. ἀποκούμπᾶσμαν Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀποκούμπᾶγμαν Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀποκουμπίασμαν Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀποκουμπῖαγμαν Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκουμπιάζω.

Ξεκούμπωμα, ξεθηλύκωμα. Συγών. ἀποκούμπωμαν.

ἀποκούμπωμαν τό, Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκουμπώνω.

Ἀποκούμπιασμα, ὁ ἰδ.

ἀποκουμπώνω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κουμπώνω.

Ἀποκουμπιάζω, ὁ ἰδ.

